

[Fuglsang.]

den tidligere Indenrigsminister Hr. Ove Rode sad og administrerede med Landbrugets Korn, har sat sine stærke Spor.

Naar vi ser paa, hvor meget Korn vi avlede i Aarene fra 1909 til 1913 og tager Gennemsnitstallet — det er ganske simple Tal —, saa bliver det 23 Mill. hkg. Det gik tilbage i Perioden 1914—18 til et Gennemsnit af 19½ Mill. hkg. og det varede saa noget, inden vi kom op paa det normale, nemlig til 1921, og det kostede Penge, mange Penge. I 1921 var vi oppe paa 23,7 hkg Korn, og saa stiger det for øvrigt ganske antageligt. I 1923, altsaa ogsaa indenfor den Periode, Landbrugsministerens Tal omfatter, var vi oppe paa en Kornafgrøde paa 27,2 Mill. hkg. Det gik lidt tilbage i 1924, til omkring 26 Mill. hkg., men tager vi Gennemsnittet for Perioden 1924—28, saa stiger det ikke forholdsvis mere, til Trods for at Landbrugsministeren netop var inde paa, at det først var i Perioden efter 1924, der var Fremgang og Bedring for Landbruget. Det er ganske urigtigt. Tallene modbeviser det i høj Grad.

Samtidig foregaar der en meget stærk Forøgelse af Kvægbestanden og Svinebestanden. Vor Kvægbestand var gaaet tilbage under Krigsperioden med over 300 000 Stykker Kvæg, og det tog os ogsaa nogen Tid at naa op igen, men ikke desto mindre var vi, da vi kom til 1924, kommet betydeligt op over det Antal Hornkvæg, vi havde i 1914, for nu i 1930 at have 3 Mill. Stykker Hornkvæg, medens vi knapt nok havde 2½ Mill. Stykker i 1914. Der har været en jævn Stigning, og man kan ikke sige, at det særligt er kommet efter 1924.

Men for Svinebestandens Vedkommende er Forholdet vel det grelleste. Den var under Krigsperioden gaaet tilbage til under en Fjerdedel. I 1918 havde vi kun 620 000 Stykker Svin her i Landet. I 1919 var der en langsom Stigning op til 715 000, og Landbrugsministeren vil se, at i 1921 var Antallet fordoblet. I 1924, det Aar, hvormed Landbrugsministeren slutter sin Omtale af den Periode, hvor vi ingen Fremskridt gjorde, er vi oppe paa et Antal Svin paa tæt op mod 3 Mill. Stykker i Forhold til de 620 000 i 1918, for nu at staa med 5 Millioner eller mere.

Nej, den højtærede Landbrugsminister tager fejl, naar han siger, at der ingen Udvidelse er sket i Perioden fra 1916 til 1924. Fordi der ogsaa siden har været en stærk Udvikling og Udvidelse, saa siger det jo ikke noget om den tidligere fremhævede Periode.

Naar man vil bedømme Landbruget nogenlunde retfærdigt, er det klart, at man ikke kan gøre det ved at tage Gælden den Gang og Gælden nu og stille op mod hinanden og saa sige: en saa stor Gældsforøgelse har Landbruget paadraget sig. Det ynder man nu at gøre. Ja, vel har Landbruget for stor Gæld særlig under de nuværende Forhold, det er vi alle klar over; men hvis man vil øve Retfærdighed ved Bedømmelsen, maa man ogsaa spørge, hvor Gælden er kommet fra, man maa spørge, hvad de Penge, der er tilgaaet Landbruget, er brugt til, og det er ikke vanskeligt at se. Denne mægtige Forøgelse har ikke kunnet fremskaffes, uden at det har kostet Penge. Gælden er naturligvis øget i Forhold dertil. Der er samtidig rejst nye Bygninger i Massevis rundt omkring i Landet. Der skulde Plads til de forøgede Besætninger og ogsaa til den øgede Avl. Det er ikke vanskeligt at forstaa.

Sammenligner man Udførselen nu med Udførselen i Aarene før Krigen — ja, jeg skal spare ærede Medlemmer for Tal, men bare henvise til, at Udførselen for Hovedeksportartiklerne, Smør og Flæsk, ganske simpelt er fordoblet. Samtidig med denne Udvikling har Landbruget været ude for adskilligt. De maatte i 1925 tage det, der fulgte med, at Kronen blev sat i Pari, og Landbrugserhvervet har lidt umaadelige Milliontab ved Mund- og Klovesyge, det tror jeg heller ikke den højtærede Landbrugsminister kan være uvidende om. Og vil man endelig gøre Landbrugets Gæld op, saa maa man heller ikke glemme den Gældsforøgelse, der er paaført Landbruget ved den stærkt forøgede Udstykning, og det drejer sig jo om store Millionbeløb.

Landbruget har, som jeg sagde, for megen Gæld, men det er dog noget, Erhvervet selv har paadraget sig, og jeg hører ikke til de Landmænd, der ønsker at komme til Staten og sige, at denne Gældsforøgelse maa Staten tage paa sin Kappe, ingenlunde. Den Gæld, Erhvervet selv har paadraget sig, maa Erhvervet selv betale; men i Betragtning af Erhvervets Betydning for hele Samfundet skulde man vente, at Statsmagten — først og fremmest Regeringen og de Partier, der bærer den — erkendte, at man maatte komme vort Hovederhverv til Hjælp og først og fremmest hjælpe det, hvor det var naturligst. Naturligvis kan man strides om, hvor det er naturligt, men efter min Mening maa det være dér, hvor Staten har lagt Byrder paa det, saa at man altsaa burde søge at læsse disse Byrder af igen.